

A urmat violoncelistul Vasile Zaharia, în *Concertul în Do major* de Eugen d'Albert, o lucrare lipsită de interes artistic, vădind un amalgam de influențe pe fondul unei orientări caracteristice romantismului târziu (mai bine zis romantismului întârziat, dacă avem în vedere că acest muzician german, fiul unui compozitor de origine franco-italiană și al unei mame englezoaice, a trăit pînă în anul 1932). Folosit exclusiv în scopuri didactice, Concertul a prilejuit totuși evidențierea unui talent solistic autentic, deopotrivă tehnician de solidă formație și muzician sensibil. Păcat doar că aceste calități nu au fost valorificate într-o creație concertantă mai semnificativă a repertoriului violonceliștilor.

Ultima apariție a seriei a fost totodată și cea mai impresionantă sub aspectul revelației unui tînăr talent. În vîrstă de abia 15 ani, violonista Mihaela Martin a abordat partea solistică a *Simfoniei spaniole* de Lalo cu un avînt, o căldură expresivă și o siguranță de-a dreptul uimitoare, în stilul marilor virtuozii ai viorii. Nu încapă îndoială că Mihaela Martin posedă un simț înăscut al stilului (destul de greu de echilibrat în această „espanioladă”), un temperament ardent și un ton luminos, care o recomandă cu insistență atenției publicului. Deși aflată doar la începutul studiilor liceale (a promovat în acest an clasa a VIII-a), ea se anunță de pe acum ca o viitoare reprezentantă de frunte a școlii violonistice românești.

Să mulțumim așadar Radioteleviziunii (și Orchestrei de studio acompaniatoare, sub bagheta lui Carol Litvin) pentru ocazia pe care ne-a oferit-o de a cunoaște cu un ceas mai devreme pe cei care vor prelua ștafeta solistică în viața noastră muzicală de miine.

EDGAR ELIAN

Premiera „Studio '73”

Revenirea pe afișul Operei, după o îndelungată absență a unei premiere, a Studioului de balet este îmbucurătoare, mai ales că și de data aceasta au fost oferite adevărate reușite. În acest sens se înscrie și afirmarea celor trei tineri coregrafi; Alexa Mezincescu, Amatto Checulescu și Alexandru Schneider. Premiera a fost alcătuită pe baza unor lucrări caracteristice din creația celor trei compozitori aleși: Vivaldi, Ceikovski și Enescu

Prin sugestivitatea muzicii sale, „Patetica” a servit în repetate rînduri drept sursă de inspirație unor maestri de pretutindeni în elaborarea unor versiuni de balet. Coregraful Alexandru Schneider a realizat încă în anul 1969 pe scena Operei din Timișoara o versiune, unde a folosit doar prima parte a Simfoniei (*Adagio-Allegro non troppo*). Pe scena din București, versiune anterioară, îmbunătățită, i s-a adăugat și ultima parte (*Adagio lamentoso*), concepută special pentru cuplul principalilor interpreți; Ileana Iliescu și Marineț Ștefănescu, cu care a colaborat într-o modalitate spontană și de deplină înțelegere. Personificîndu-i în cuplul unor îndrăgostiți, angrenați într-un complex contact cu viața, coregraful a apelat la

ansamblu în scopul sugerării simbolurilor ce redau gîndurile și sentimentele eroilor; iubirea, oscilările, incertitudinea, lupta cu forțele vrășmașe ei. Expri-mîndu-ne reținerea față de introducerea eroilor cu mult înainte de apariția temei principale, viziunea lui Schneider am putea-o socoti apropiată și izvorită din sensurile și efluviile simfonismului ceikovskian ales. Pentru cuplul celor doi primi-balerini se cuvin doar cuvinte de laudă, cu deosebire Ileana Iliescu, care a dansat mai mult ca oricînd peste cunoscuta precizie tehnică, aducînd un aport emoțional suplimentar pe linia dramatismului expresiv.

Creator al meditației filozofice în coregrafie, Amatto Checulescu a extras din *Suita nr. 3*. „Să-teasca” de George Enescu două fragmente. Realizarea sa o reprezintă marele *Adagio* (pe care l-a și interpretat de altfel alături de Magdalena Popa), în care atinge culmi ale perfecțiunii dansului de expresie. Impecabilă dansatoare de linie, cu acea bine cunoscută vibrație interioară inegalabilă, Magdalena Popa și-a întărit supremația demonstrațiilor expresiv virtuozose, caracteristică ei, finalizată fericit de data aceasta de acea imagine scenografică izbutită — cupa imaculată alb-argintie, în care se sfîrșește acest excepțional duet.

Coregrafia Alexa Mezincescu a ales ciclul celor patru concerte pentru vioară cu acompaniament de orchestră de coarde ale lui Antonio Vivaldi, reunite sub titlul „Anotimpurile”.

Fără a avea intenția să redea prin coregrafie transformări complicate, dansul Alexei Mezincescu a urmărit izbutit linia conținutului muzical, folosind o cît mai largă gamă a tehnicii baletului clasic — dovadă concretă a unei depline și profesionale stăpîniri a întregului arsenal coregrafic, pe care a știut să-l îmbine cu o manieră de veritabilă poezie. „Anotimpurile” Alexei Mezincescu conțin solo-uri și dansuri de ansamblu — mici sau numeroase — de cea mai bună calitate, ele sînt presărate cu acele luminișuri de senin, grație și umor, specifice artei preclasice, sînt concepute într-o totalitate logică a construcțiilor independente sau de ansamblu.

Execuțiile mînunchiului solistic (nu dintre cel impus pînă acum pe primul loc în repertoriul permanent al teatrului) au fost la înălțimea exigenței coregrafiei; Martha Hertzeg ne-a convins din nou — după o atît de inexplicabilă nefolosire în spectacolele curente — de faptul că a rămas aceeași excelentă tehniciană și ireproșabilă dansatoare, Sonia Dumitrescu — o tînără speranță, Mihai Ciortea sigur și degajat — în „Toamna”, Ștefan Bănică — în vizibil progres tehnic — și Elena Dacian — am dori-o mai spontană și mai puțin terestră — în „Primăvara”, Gabriela Nicolaescu — balerină de distinsă sensibilitate, alături de Paraschiv Pieleanu — în „Iarna”, Mihaela Crăciunescu și Ovidiu Vilcu, avînd poate ceva din toropeala „Verii” — au fost doar cîțiva din cei ce s-au afirmat în acest spectacol.

ȘTEFAN BONEA

Decada discului sovietic

Între 3 și 13 iulie a.c., Magazinul „MUZICA“ din Capitală a găzduit, sub auspiciile Organizației unionale de comerț exterior „Mejdunarodnaia Kniga“, tradiționala manifestare a „Decadei discului sovietic“. La festivitatea de deschidere a decadei au participat reprezentanți ai Consiliului Culturii și Educației Socialiste, membri ai Ambasadei U.R.S.S., Uniunii Compozitorilor, Casei de discuri „Electrecord“, muzicieni, oameni de cultură și artă, melomani. O expoziție similară se desfășoară în luna august la Moscova cu prilejul „Decadei discului românesc“.

Anual în U.R.S.S. se produc peste 200 milioane discuri. Cele destinate exportului, înregistrate prin intermediul cunoscutei Case de discuri „Melodia“, se cifrează la peste 200.000

de titluri. Dintre acestea, am desprins în cadrul vernisajului expoziției susamintite, capodopere universale, ruse și sovietice din domeniul muzicii simfonice și de cameră, operei și baletului, de dans și estradă, cîntece populare, în interpretarea unor soliști și ansambluri de renume : David Oistrach, Sviatoslav Richter, Emil Ghilels, Leonid Kogan, Valerii Klimov, Daniil Șafran, M. Rostropovici, Nikolai Petrov, Dmitri Bașkirov, Mark Bernes, Ansamblul Armatei Sovietice, Corul „Piatnitski“, cvartetul vocal „Gaya“, Ansamblul pionierilor din Moscova ș.a.

„Mejdunarodnaia Kniga“ — arăta tov. E. Solomonenko, reprezentantul acestei firme la București — întreține relații cu peste 1000 de

firme comerciale din întreaga lume, în domeniul presei și tipăriturilor muzicale, diafilmelor și diapozitivelor, mărcilor poștale etc. Afirmîndu-se constant pe arena mondială, această cunoscută firmă și-a adus de-a lungul celor cinci decenii de activitate o contribuție esențială la stabilirea contactelor de prietenie cu toate popoarele lumii. „Mejdunarodnaia Kniga“ colaborează rodnic cu întreprinderile de comerț exterior din R. S. România. Schimbul de discuri între U.R.S.S. și România urmează să se dubleze încă din cursul acestui an“.

La rîndul său, tov. T. Carțiș — directorul Casei de discuri „Electrecord“ — spunea printre altele : „Relațiile comerciale de fructuoasă colaborare, statornicite de-a lungul anilor, între casa bucureșteană de discuri și omonima ei moscovită, desfășurate într-o deplină reciprocitate, constituie implicit și în egală măsură un real schimb de valori culturale între România și U.R.S.S. Prin intermediul discului se realizează acel contact direct, ideal, rapid și eficient, cu arta muzicală“.

C. RÂSVAN

